MIRCEA ȘERBĂNESCU

AVENTURĂ ÎN LUMEA ALBASTRĂ

14

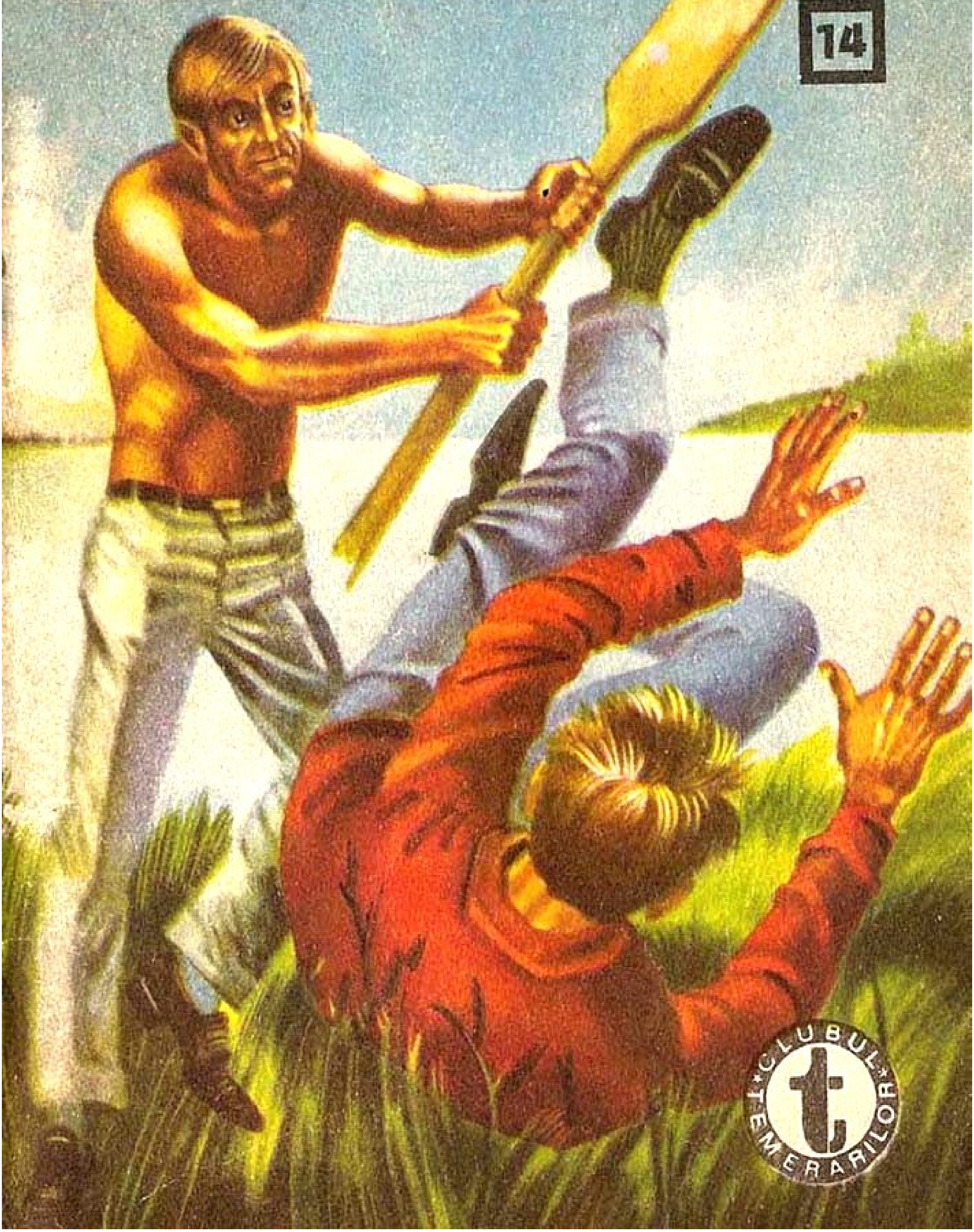

CLUBUL TEMERARILOR

MIRCEA ȘERBĂNESCU

AVENTURĂ ÎN LUMEA ALBASTRĂ

Colecția
CLUBUL TEMERARILOR
NR.14

virtual-project.eu

București - 1966
EDITURA TINERETULUI

Redactor responsabil:
TUDOR POPESCU

Tehnoredactor:
GABRIELA TĂNASE

Coperta de
ALBIN STĂNESCU

• 1 •

Portul rămânea încetul cu încetul în urmă, desenat într-o constelație de luminițe pâlpâinde, parcă sleite de lupta dusă noaptea întreagă cu întunericul. Vâslele nu făceau zgomot, ca și când se scufundau în vată, nu în apă clipocitoare. Cel care trăgea la rame, un bărbat roșcovan și pieptos, se vădea a fi deosebit de priceput la o asemenea treabă: barca înainta într-adevăr fără niciun zgomot distinct – abia dacă uneori tremura prin preajma ei un fel de oftat aproape omenesc.

Nico se ținea strâns de Karl, și pentru că-i era cam frig, și pentru că Mișu, omul de la vâsle, se înfuriase cumplit când îl găsise ascuns în barcă. Nico trecuse de cu seară pe la Karl și, auzindu-i de la fereastră că se pregătesc pentru un drum secret, fugise până acasă, apoi se întorsese și se pitise într-un cotlon al bărcii, să-i aștepte, împins de-o curiozitate care nu-i da pace. De cum l-a descoperit acolo, Mișu s-a răstit la el, l-a privit tăios pe Karl, dar n-au mai avut încotro. Se aflau în largul Dunării, și cu toate că băiatul știa să înoate foarte bine, noaptea ar fi fost primejdios, apoi ar fi putut face gălăgie – și asta se vede că nu le convenea de loc celor doi.

Băncuța de la pupa lăsa doar atâta loc cât să încapă amândoi – bărbat și copil. Karl însă stătea încruntat și ținea cu încordare cârma, în așa fel încât să nu se apropie prea mult de mal, dar nici să iasă din umbra sălciilor, „ca să nu ne agățăm prostește de vreo undiță”, cum spusese Mișu.

Călătoria începuse pe întuneric, pe la miezul nopții. În dreapta lor se deslușea o siluetă uriașă, ca de om adormit cu burta la stele: ostrovul Decebal, care desparte aici fluviul în două brațe gemene, nu departe de intrarea Dunării în țară. Nico cunoștea locurile și cu ochii închiși. În urmă rămânea portul Moldova-Veche, de care se îndepărtau cu fiecare bătaie de vâslă.

Într-o vreme, de dincolo de trupul adormit al ostrovului, de pe celălalt braț al Dunării, se auzi duduind șalupa de patrulă a grănicerilor; zgomotul ajungea sacadat, parcă despărțit distinct în părțile lui componente: pac-pac-pac-pac.

— Pescuiesc și ei, găsi de cuviință Mișu să glumească.

În curând nu mai avură umbră de salcie. Mișu îi ceru atunci lui Karl să se depărteze de mal. Cât se putea cuprinde cu privirea, pe întinsul apelor și pe înălțimile vinete ale țărmului muntos nu se zărea țipenie de om.

Mișu propuse lui Karl să schimbe locurile.

Barca se clătină când cei doi bărbați trecură unul pe lângă celălalt. Nico avu impresia că sunt gata să se încleșteze sau să se arunce în valuri... Dar nu, băiatul băgă de seamă că Mișu pipăise doar rapid și pe nesimțite buzunarele lui Karl...

Așezându-se alături, Mișu nu apucă imediat bara cârmei. I-o mai lăsă lui Nico, iar el își aprinse pipa. Lipit de trupul noului vecin, băiatului îi era teamă. Cu toate acestea se silea să simtă ce are prin buzunare. Nu observa însă niciun obiect suspect.

Fumul gros, albăstrui, care ieșea din pipa aprinsă, se scămoșa în spate, peste micul evantai de spumă lăsat în urmă, pe suprafața apei, de înaintarea bărcii. Dar pe Karl aproape că-l izbi în nări, material, mirosul acestei pipe, miros de cenușă și de tutun ars. Așa cum i se întâmplase nu de mult, avu senzația apăsătoare că îl pândește o primejdie de neînlăturat. Ca și atunci, noaptea, când se trezise convins că nu mai e singur în cameră, în propria sa cameră, încuiată de cu seară de însăși mâna lui...

— E-e... cineva? întrebase bâiguit, holbându-se la întunericul de nepătruns, de unde se simțea supravegheat fără milă.

Își temuse viața. Se gândise că dacă ar face o singură mișcare, ar fi pierdut. Era curios că se temuse, doar își dorise de atâtea ori moartea!

Îi veni, de neoprit, pofta fumatului. Voia să-și alunge acel coșmar îngrozitor pe care-l trăise atunci și care acum revenea necruțător. Se făcea că zeci de mâini, sute de mâini, mii poate, se târau spre el în fel și fel de vârtejuri, ca apa, amenințând să-l inunde, să-l înece; alunecau încet, mâini de bărbat, de femeie, de copil... având pielea galben-vânătă, lovită, zdrelită, cu urme de cătușe la încheieturi... cu degete descărnate și falange îngroșate, sângerând acolo unde fuseseră smulse sau tăiate, pentru că inelele, verighetele, dinții de aur – toate trebuiau „recuperate”. *Recuperare*, cuvântul de ordine al Șacalului, omul care nu știa ce e mila. Era mai bine să-l slujești, decât să-l ai dușman!

Dacă n-ar fi fost mirosul acela de tutun de pipă, care, deși vag, era totuși persistent, ar fi putut crede că încă mai visează.

Își amintea cum continuase scena în noaptea aceea când se simțise încolțit.

— E cineva? întrebase din nou, căutând să se stăpânească, și înghețase auzind drept răspuns un hohot de râs. „Mi s-a împlinit sorocul!” îi trecuse prin minte, simțind că-l trec sudori reci. Apoi îi scăpase printre dinți: „Ce porcărie!” Și atunci auzise din beznă o întrebare aproape veselă:

— Despre ce porcărie e vorba, Karl?

Așadar, numele îi era cunoscut!

— Cine e? repetase și mai îngrozit.

— Nu te teme, nu e conștiința ta încărcată, ci un prieten. Vin cu salutări din partea Șacalului!

Se ridicase atunci în capul oaselor, gata să se apere; cuvântul „șacal” îl scotea din minți. Știa că Șacalul e mort. Zăcea în adâncul Dunării! El însuși îi văzuse șlepul explodând și ducându-se, ca o bucată inutilă de fier, la fund. Și iată că cineva încerca să-l înspăimânte, spunându-i că e trimis de Șacal.

— Cine ești și ce vrei? mai insistase încă o dată, dar de data asta fără să tremure de frică, ci doar cu un glas obosit, o oboseală soră cu moartea.

Aceeași oboseală de atunci îi curgea ca o otravă prin sânge și acum, înțepenindu-i brațele ca un tetanos. Abia de mai izbutea să împlânte vâslele în apă. Barca era mai mult împinsă de curent. Dar Mișu se făcea că nu observă.

• 2 •

— Dacă ai ști, băiatule, îi povestea Mișu lui Nico, trăgând din pipa stinsă între timp, câte ascunde Dunărea asta! Ca și pământul de prin preajmă, căci pe aici au umblat oameni mulți în curgerea vremii. Habar n-ai tu! Apele ei ascund adevărate comori! Cheia unuia din lacătele acestor comori o am eu. E în mâna mea, tot așa de adevărat, precum țin lemnul ăsta al cârmei. Dar să nu mă înțelegi greșit, adăugă râzând – și părea mai degrabă că vorbește pentru urechile lui Karl – eu nu după averi umblu. Dacă aș putea să fac ceva pentru pasiunea mea, aș descoperi pe fundul Dunării o anumită corabie scufundată cu… sute de ani în urmă.

Tăcu, privind fix fața imobilă a lui Karl. Nico îl asculta cu luare-aminte. Ca și în clasă, la lecții, își frământa fără să știe buzele.

— Tu cunoști puțin istoria acestor locuri?

Nico se uită la Mișu întrebător.

— Pe aici au trecut romanii, urmă acesta și făcu un gest cu capul în direcția malului. Au scormonit munții, s-au bătut și au întemeiat o viață nouă. Au împodobit Băile lui Hercule cu statui de o rară frumusețe. Marmora albă, cioplită cu artă, șlefuită, lucioasă, s-a transformat într-o comoară, pe care dacă aș avea-o eu… măcar în câteva exemplare… Dar cum să o ai, dacă ea zace jos, în vâltoarea apelor?!

Mișu vorbea entuziasmat, parcă-și uitase de supărarea pe care i-o stârnise băiatul, aflându-l ascuns în barcă.

— Dar cine-a scufundat-o? întrebă Nico interesat, privindu-l pentru prima dată pe Mișu cu alți ochi.

— Hei, Karl, strigă Mișu. Ce naiba faci? Vezi cum vâslești, că ne uzi leoarcă!

Pe Karl îl furaseră iar amintirile. Revenise la aceeași scenă când, din întunericul des ca o pânză, o voce autoritară îl făcuse să tresară:

— Subofițer Karl, te afli la ordinele mele! Îmi vei răspunde la tot ce te întreb!

Urmase o pauză scurtă, grea. Vocea reluase asprită:

— Deocamdată, tolerez să stai culcat, deși s-ar cuveni să iei o poziție regulamentară în fața unui superior și-a unui judecător. Te-aș putea condamna pentru dezertare și te-aș executa pe loc! Camarazii tăi au luptat până la ultima lor suflare. Unii mai luptă încă... Cum se face că ai abandonat, și încă în felul acesta lamentabil? De ce ai rămas în urmă? Credeai că nu va mai veni nimeni să te întrebe nimic, niciodată? Ești atât de naiv, sau te prefaci?

— N-am rămas din voința mea. Am fost părăsit de camarazi. Șlepul meu a rămas împotmolit atunci, la retragere. A fost avariat.

— Zău așa?! Și de ce n-ai fugit? De ce nu te-ai urcat în altul?

— Eram beat. Dormeam undeva. Și nimeni n-a venit să mă anunțe că se face transbordarea pe alt șlep din convoi.

— Cum se face că nu te aflai pe șlepul Șacalului, unde îți era locul? Știai ceva de explozia care l-a scufundat?

— Nu, nu știam! De unde era să știu? O fi fost o mină. A sfărâmat și cârma șlepului ăsta, în care locuiesc, de a trebuit să fie lăsat aici.

— Există bănuiala că explozia de pe șlepul Șacalului a fost provocată. Ești unul dintre cei care cunoșteau sistemul de dinamitare al ambarcațiunii șefului, pentru un caz extrem. De ce ai fugit, totuși, cu o jumătate de oră înainte de explozie?

— N-am *fugit*! Nu!

Gemuse pentru întâia oară, căci își dădea seama de gravitatea acuzațiilor care i se aduceau. Nu erau întrebări puse la întâmplare, și tare ar fi vrut să înțeleagă cât anume știa cel din beznă despre întâmplările legate de explozia de pe șlepul Șacalului. Încercase să ajungă la țigările puse pe masă, dar de la prima mișcare vocea din întuneric, alarmată, îi comandase energic:

— Înapoi! Nicio mișcare! Poate că ți-ai închipuit că ți-am pierdut urma? Nu, subofițer Karl, te-am avut tot timpul în vedere. Ți se mai dă o șansă. Una singură, și ultima! Trebuie să ajuți pe cineva care va veni peste o zi, două-trei cel mult. Vei îndeplini tot ce-ți ordonă el. Va veni, dându-se drept un muncitor de la șantierele navale, pentru repararea cârmei. Va ști bine limba de pe aici. Ai grijă! Tu ai o situație bună. Ai acte false. Habar n-are nimeni cine ești în realitate; te cred un șlepar oarecare, un nenorocit de om de treabă. Nu va bate la ochi,

dacă vei primi pe cineva care are misiunea să facă reparații, nu-i așa? Mai ales că...

— Dar eu nu vreau! strigase atunci, întrerupându-l pe cel care-i dădea dispoziții. Nu vreau! Lăsați-mă în pace! Oricine-ați fi!

— Nu te mai preface! Te cunoaștem bine!... Cel care va veni la tine va aduce un mic cap de șacal, turnat din argint. Mi se pare că tu porți la gât, legat cu un lănțișor de aur, în chip de amuletă, capul unui șacal turnat tot din argint. Capul adus de el se va potrivi la capul pe care îl ai tu. E limpede?

Karl îl privi pe Mișu cu ură. Îi adusese, într-adevăr, capul de șacal, care se înșuruba în trupul amuletei lui de argint. Se înșuruba perfect!

Trecuse ceva timp de atunci. Acum pluteau pe Dunăre, în jos, și Mișu parcă nici nu-l băga în seamă că abia mai vâslește. Continua să pălăvrăgească nepăsător despre bogățiile artistice încărcate cu mulți, foarte mulți ani în urmă pe ambarcații de lemn, pentru a fi duse la muzeu, la Viena. Haiducii acestor locuri scufundaseră vasele, și totul se dusese în adâncul Dunării. Vorbea într-una, dar nicio clipă nu înceta să supravegheze împrejurimile cu ochi de vultur.

Tocmai se apropiau de Babacaia, acea stâncă singuratică, semănând cu un trup martirizat în mijlocul apelor, înfruntând cu o tragică dârzenie eternitatea. Nico privi cu evlavie și respect pereții netezi de care se legau atâtea legende. El cunoștea destule legende de-ale locurilor și de-ale Dunării și avea și fantezia să creadă în ele, ca în paginile de istorie pe care le învăța la școală. Mișu nu făcea altceva decât să toarne gaz peste foc. Și, oricât îi fusese de nesuferit până atunci acest Mișu, care-i întunecase prietenia cu Karl, îl simțea, totuși, pentru prima dată, cu totul altul. Fără să vrea se simțea atras de el.

Călătoria decurgea în cele mai bune condițiuni, cu atât mai mult cu cât nimeni și nimic nu-i tulbura. De altfel, în acel an, întâiul de după război, navigația pe Dunăre era ca și inexistentă. Însuși portul Moldova-Veche, din care plecaseră nu de mult, era populat de un șir de epave, care lăsau impresia că nu vor mai putea fi niciodată reînviate. Poate de aceea și apariția lui Mișu, pe șlepul lui Karl, nu atrăsese nimănui atenția.

Venise să repare cârma deteriorată a șlepului, dar nu făcea mai nimic. Lipsa lui de activitate părea însă oricui firească: omul

trăgea de timp, urmărind, pesemne, să-și rotunjească cheltuielile de deplasare. De ce nu? Sunt și oameni dintr-ăștia!

Pe cât era Karl de închis, pe atât suferea Mișu de limbuție. Karl nu încetase să-l studieze, încercând să-și dea seama ce hram poartă și dacă va trebui să i se supună *până la capăt*. Spera să descopere în Mișu pe însuși vizitatorul misterios din noaptea aceea. De câte ori avea ocazia, aspira adânc mirosul de pipă, de cenușă, de tutun ars. Ar fi dorit să-i recunoască vocea, accentele ei guturale și aspre, dar, cu toate că fiecare modulație i se întipărise adânc în memorie, el nu izbutea, totuși, să le identifice.

Avea credința că Mișu însuși fusese fantoma de atunci, de pe șlep. Descoperise pe puntea ruginită câteva urme ciudate, ca niște labe de gâscă, care-l puseseră de-a binelea pe gânduri. De aceea continua să-l studieze și să-l suspecteze pe acest Mișu, fără să poată ajunge la o concluzie sigură. Părul lui, de curând vopsit într-un roșu cărămiziu, cam ciudat pentru un bărbat, îl făcea să semene cu un prestidigitator în exercițiul funcțiunii. Știa să-și confecționeze fețele după împrejurări: cu el – aceea a unui superior, scârbit că se află în situația de a îndeplini misiunea unui grad inferior; cu alții – o mască plină de zâmbete și bonomie, cu care se recomanda: „Mișu mă cheamă. Mișu, pur și simplu!”

De cum sosise, îl dăduse afară din cabina șlepului, punându-l pe Karl la tot felul de servicii de ordonanță. Primul lucru de care se ocupase fusese barca. Oh, nu! Nu pusese mâna de loc pe ea, ci doar constatase – ceea ce nu era prea greu! – că ia apă, și-i ordonase să o repare în cel mai scurt timp.

Karl nu era marinar de meserie, dar avea iscusința îndeletnicirilor practice. Râvna cu care se apucase de reparațiile cerute nu s-ar fi putut însă explica altfel, decât prin dorința lui fierbinte de a se vedea cât mai iute scăpat de oaspetele nedorit. Spera că misiunea lui Mișu nu era alta. Tot se aștepta să-l vadă urcându-se în barca reparată și topindu-se, cum a venit, în noapte… În noaptea care-l adusese!

Și când colo!

• 3 •

Pe urmă, cum îi ghicise intențiile față de Nico!

… Terminase de călăfătuit barca. Avusese nevoie de puțină apă, ca să se spele de catran. Aruncase, ca de obicei, găleata în Dunăre. Și se pomenise că nu mai voia să se lase trasă. Smucise zadarnic de frânghie. Ce să fie? Se aplecase peste bord, încordându-se din nou, dar forța contrară nu cedase. Își înzecise puterile, și atunci avusese surpriza să vadă limpezindu-se, din undele gălbui, un cap de băiat, privindu-l cu acea pereche de ochi albaștri, râzători, care-l ardeau. Era Nico.

— Hei, tu! strigase. Nu bagi așa aproape de vas… să nu tragă apa sub el!

Nico îi râsese, apoi, scoțând un strigăt pițigăiat și întrerupt, ca al pieilor roșii când atacă o caravană de albi, se scufundase, fără să mai ia aminte la sfaturile exprimate așa de greoi, în limba pe care Karl o cunoștea destul de puțin.

În loc să ridice găleata plină cu apă și slobodă, Karl urmărise atent cercurile care se topeau din ce în ce pe suprafața cu valuri mărunte, aliniate, care fac ca Dunărea să apară uneori ca o uriașă armată de pitici în marș. Privea cu lăcomie cât de bine știa să se scufunde copilul.

— Ce faci aici? Ce-ai rămas așa?

Fără să-și dea seama, trăsese zorit de frânghie, căci glasul lui Mișu îl trezise brusc. „Mâine va fi gata barca”, preferase să răspundă, încercând să abată discuția, și poate că ar fi reușit, dacă, din largul fluviului, chiar atunci, nu s-ar fi auzit din nou strigătele vesele, de indian victorios, ale băiatului cu ochi albaștri.

— Ție îți face semne? întrebase Mișu, amenințător.

— Cine să-mi facă mie semne?

Trebuie că fusese jalnic!

— Cine e? nu-l slăbise Mișu, pironindu-și ochii într-ai lui. Îți ordon să-mi spui tot adevărul! Cine e și ce urmărește?

Susținându-i privirea aspră, de comandant, nu se hotărâse totuși să vorbească. Și dacă fiecare sclipire a privirii omenești ar putea fi recepționată ca semnalele luminoase ale alfabetului

Morse, el ar fi trebuit să tremure – abia acum înțelegea pe de-a-ntregul în ce primejdie era! După cum o bombă poartă o anumită încărcătură de explozibil, tot așa și Mișu ascundea în sine o amenințare, pe care Karl zadarnic încerca să o evalueze.

— Așadar, continui să mă minți! spusese răspicat Mișu. Nu vrei să mă pui la curent, nu-i așa?! Deși știi că mă interesează. Ei bine, am să-ți arăt ce meriți!

Rostind ultimele cuvinte, el întinsese țeava unui pistol spre Karl.

După aceea Mișu aflase tot ce dorise să știe despre Nico; băiatul era de aici, din Moldova-Veche, de vreo treisprezece ani, elev, avea pasiunea înotului, venea zilnic să se bălăcească în Dunăre – un copil ca atâția alții. Uneori înota însoțit de mai mulți, dar cel mai adesea, avântându-se în larg singur. Nico era o prescurtare de alint, de la Nicolae. Mișu voise să știe de când dădea „târcoale” șlepului, și lui Karl nu-i plăcuse cuvântul „târcoale”; îi dezvăluia simțămintele, pe care totuși ar fi dorit să le ascundă cât mai bine. Nu reușise, însă, căci Mișu îi spusese la urmă disprețuitor:

— Faci pe sentimentalul, subofițer! Cu trecutul tău! Halal să-ți fie! Ha, ha!

— Lasă trecutul meu în pace!

— Știu eu ce ascunzi în dosul așa-ziselor *sentimente* frumoase, ha-ha!

Karl se sufoca de furie și acum, doar amintindu-și scena aceea. Și, în definitiv, dincolo de orice ar fi bănuit Mișu – și bănuia al dracului de bine! – el chiar începuse să țină la Nico. În singurătatea lui, un copil… nu e puțin!

— Să nu mai prind picior de om străin prin preajma mea, s-a înțeles? Copil să fie, femeie, ce-o fi! Nu vreau să știu!

De-atunci rupsese prietenia cu Nico – mai bine zis se străduise să o rupă. Împotriva propriilor lui sentimente, și mai ales împotriva planurilor lui… Ce porcărie, să fie nevoit să-l alunge tocmai pe cel ce îi adusese singura rază de lumină în pustiul ultimilor ani, în acel deșert uriaș de cenușă și ruină din el!

— De ce, nene Karl? îl întreba într-una băiatul mirat, deschizând larg ochii lui albaștri, prin care putea vedea până departe.

— Hai, pleci! Nu mai vii! Cară-te de aici! Du-te! strigase la Nico de câte ori îl văzuse, căci îl simțea pe Mișu la spatele lui, parcă ochindu-l, sigur de sine, ținându-l în bătaia revolverului, și nemaiapăsând odată pe trăgaciul ăla blestemat! Accentul cu care striga la băiat era la fel de tragic ca și când ar fi strigat la Mișu:

— Dar trage o dată, blestematule!

Și cât de frumoase fuseseră clipele petrecute cu Nico înainte de a apare acest nor! Lui Nico îi plăcea să facă pe cârmaciul, cuprindea în palme timona și o învârtea cu seriozitate adâncă, privind înainte, tot atât de preocupat și de luminos ca și când începuseră cu adevărat o călătorie miraculoasă. Karl trăia intens iluzia că băiatul îl purta cu generozitate pe Dunăre în sus, spre viața lui de odinioară.

Era o nebunie! Un vis nebun, dar iată că-l putea trăi cu toate fibrele ființei sale, și asta-i era de-ajuns. Intra și el în joc. Stătea așezat pe pragul timoneriei, privind în ochii lui Nico! Prin ferestruicile lor albastre vedea fluviul alunecând în urmă, din ce în ce mai în urmă, ducându-l și pe el înapoi...

Îi făcea cu ochiul lui Nico și se apuca pe dată să se caute de-o țigară. Întotdeauna o găsea într-alt loc, scoțând-o cu grijă, pe încetul, ca un vrăjitor, fie din ureche, sau dintr-o nară, sau de sub gulerul hainei, de la ceafă. Fumul îi învăluia apoi capul.

Dar Dunărea, care fâșâia și clipocea tot timpul, parcă luând parte la vraja acestei călătorii, îi amintea că apele ei se izbesc de trupul metalic al șlepului scufundat cu Șacalul. Atunci ochii lui îl priveau altfel pe Nico, și visul lua alt chip.

Îi sfărâmase Mișu visul, și pentru asta îl ura cu atât mai mult! După ce-i terminase barca, în loc să plece, îl văzuse coborând-o sub pupa, ca și cum ar fi avut de gând chiar să se apuce să repare cârma. Încercase să vadă cu ce se ocupa acolo, jos, și prinsese câte ceva. Înțelesese în primul rând că făcea scurte scufundări, apărându-și ochii cu niște ochelari ca de motociclist. Surprinzându-l odată, Mișu îi interzisese să-l mai „spioneze”.

Asta durase câteva zile. După aceea nu mai coborâse la cârmă. În schimb, începuse să-l studieze de departe pe Nico, care era nu numai un foarte bun înotător, ci și un excelent scufundător. Și, ca și cum i-ar fi ghicit intențiile, într-o zi îi spuse:

— Ce zici, Karl! Strașnic băiat! Nu ești deloc naiv! Stă sub apă aproape șase minute. De data aceasta au fost numai cinci și

patruzeci, dar alte dăți a atins și șase cu cinci sau zece. O performanță demnă de un adevărat pescuitor de perle. Nu-i așa, Karl? Știi tu foarte bine că europenii civilizați s-au folosit de această calitate a sălbaticilor băștinași, pentru a aduna averi de pe fundul mării! Excelentă idee, *băiatule*!… Uite, mie nu mi-ar fi trecut prin minte!

Pe Karl îl apucase un tremur între umeri, dar se făcuse că nu înțelege.

• 4 •

Karl încercase, într-adevăr, să-l facă pe Nico să se cufunde cât mai adânc. Nu-i fusese prea greu, pentru că băiatul era sensibil la laude și se lăsa ușor antrenat când era pus la ambiție.

— Și cum a fost? îl descususe când ieșise la suprafață.

— Mai întâi, lumina a pălit. S-a făcut fumurie. Umbrele au crescut. De exemplu, dacă sus a lunecat vreo bucată de lemn, o bucată cât de mică, jos am simțit-o ca un nor care a acoperit soarele.

— Dar ceva extraordinar ai văzut? Ceva ieșit din comun?

— Ce să văd? se mirase Nico, dar se ghicea după strălucirea ochilor lui că ar fi putut povesti și ceva în genul acesta.

— Știu eu? Să zicem vreo navă scufundată, vreun vapor, măcar o barcă, ceva! Dacă nu dintr-astea, atunci altceva, cum să spun, care să te uimească, sau să te pună pe gânduri. Știu eu?

Nico reflecta. Dacă n-ar fi fost așa de crud și de puțin știutor, ar fi putut să gândească imaginea fluviului curgând prin el ca printr-o ecluză capabilă să filtreze tot aurul și farmecul atâtor legende și istorii de nestins. Karl stăruise. Nico râsese și povestise că, deși voise să atingă fundul cu orice preț, de la o vreme îi fusese tot mai greu să înainteze, de parcă cineva voia să-l țină cu tot dinadinsul în loc.

— Se făcea din ce în ce mai întuneric. Mă înconjurau tot felul de umbre, cum nu mai văzusem niciodată…

— Și? îl îmboldise Karl, deodată captivat, pentru că Nico tăcuse, îngândurat.

— Și… eu nu voiam să dau îndărăt. Mă înfigeam cu capul în jos, ca un cui. Îmi era din ce în ce mai greu să țin ochii deschiși. Mă dureau. Simțeam cum două degete ascuțite, înfipte în tâmple, nu voiau să mă lase să merg mai departe…

— Și atunci? întrebase din nou, văzându-l că se oprește.

— M-am dus mai departe.

— Și? Și?

Băiatului i se uscaseră buzele. Karl stăruise, albind subit:

— Ce-ai văzut *atunci*?

Nico făcu un efort.

— Atunci am văzut ceva… care…

— Care ce?

— Credeam că nu există, care… Ceva…

— Ce-ai văzut? coborâse tonul rugător, deși îi venise mai degrabă să urle.

Băiatul șovăise.

— Am văzut o sirenă… Întreagă. Frumoasă. Plină de lumină. Venea spre mine. Îi vedeam părul lung, auriu…

Karl rămăsese mai întâi cu gura căscată, pe urmă își coborâse bărbia în piept, privindu-l bănuitor pe băiat, de sus până jos. Dar ochii lui Nico aveau o asemenea strălucire, încât ușor putea fi de înțeles că vorbea din inimă.

— Mare prost ești tu, Nico! îi spusese cu blândețe tristă Karl.

Mișu însă venise cu altceva. El promitea un mijloc – rămas misterios deocamdată – cu ajutorul căruia Nico ar putea, chipurile, să se plimbe pe fundul Dunării în voie, cât i-ar fi plăcut. Ca pe bulevard! Când va fi mare!

Dar Nico nu mai avusese răbdare.

De aceea se ascunsese în barcă, să-i întovărășească la drum. Abia își putea ascunde neastâmpărul, întrebându-l pe Mișu dacă mai e mult până la locul unde se vor opri.

Mișu se uită cu atenție jur împrejur, cu pleoapele puțin strânse, de parcă filtra bucată cu bucată imaginile pe care le culegea cu repeziciune.

— Mai avem un pic, băiatule. O să ne spună Karl când am ajuns! Și-l scrută pe celălalt cu privirea. Dacă n-o să ne plimbăm pe fundul Dunării ca pe bulevard, să nu-mi zici pe nume! Am eu grijă de tine. Numai să vrei tu să faci pentru mine ce-am să te rog.

Tocmai atunci se găsi Karl să intervină, cu o întrebare răstită:

— Și eu ce fac? Trag tot așa, înainte?

— Trage, Karl, că n-ai încotro. Trage până unde știi că trebuie… Tu ne conduci doar acuma… Dacă greșești ținta…

Privirile celor doi bărbați se întâlniră ca niște cuțite, și Karl își plecă ochii, întunecat.

— Și dacă am să spun că am obosit și că mi s-a făcut foame? mai încercă, fără vlagă Karl. Mișu ridică însă din umeri.

— Ia stai puțin! Ține tu, Nico, cârma, până trec eu în față, să văd pe unde suntem…

Când trecu pe lângă Karl, acesta îi vorbi încet, în limba lor:

— De ce nu lași băiatul în pace?

— Pentru că nu-l lași tu! scăpă Mișu printre dinți. Apoi se răsti: Dacă nu ajungem unde trebuie, subofițer Karl, ai să ajungi tu după Șacal. Șacalul nu iartă!

Nico îl privea nedumerit, încercând o neliniște ciudată.

Mișu îngenunche, avântat cu pieptul înainte, în partea din față a bărcii, parcă pentru a ghici semnele pe care le căuta, și a căror taină Karl trebuia să i-o deslușească. Nico văzu pe Karl ducându-și mâna la buzunarul în care se părea că avea un revolver.

— Nu, Karl! șopti el.

Mișu se întoarse rapid.

— Ce tot șușotiți voi acolo? Era încordat ca un arc de oțel.

Văzând că nu se întâmplă nimic, își continuă cercetarea.

— La țărm, băieți, la țărm! îi surprinse după aceea cu un strigăt triumfător. Vezi tufișul ăla, Karl? Acolo.

Coasta muntelui cădea aproape vertical în apă; la vreo doi metri deasupra nivelului fluviului, fusese săpată o șosea în stâncă. Pe-o limbă de pământ, jos, se afla un tufăriș spre care căta Mișu. Era o bună ascunzătoare. Nimeni nu ar fi putut coborî din drum până la ei, fără să nu se facă simțit. În același timp, crengile tufișului îi acoperea în așa fel, că nimănui nu i-ar fi trecut prin minte bănuiala – nici din șosea, nici din largul fluviului – că acolo erau oameni, și chiar o barcă.

— Aici ne oprim! reveni Mișu la tonul lui de comandant. Ne odihnim puțin, înainte de a mânca ceva. Haide, Karl, băiatule.

Dispozițiunile lui Mișu, deși erau drastice, fură pronunțate cu un ton vesel: nimeni nu vorbește tare, nu se face focul, nu se aprind țigări. „Nu se fumează pipă”, adăugase râzând scurt, nervos. Deasupra lor bâzâiau musculițe, iar Dunărea clipocea dulce în apropiere, încât îmbia la somn. Un singur zgomot le tulbură liniștea. Se auziră pași, sus, în șosea. Chiar și pentru lipsa de experiență a lui Nico fu limpede că cei care trecuseră fuseseră doi, erau încălțați în bocanci sau în cizme cu ținte pe talpă, și nu puteau să fie, după mersul lor sacadat, decât o patrulă grănicerească.

Când se făcu liniște în întreaga împrejurime, Mișu se învioră brusc, spunându-le pe șoptite:

— Gata, băieți! Între cer și pământ am rămas numai noi. Karl, ce naiba, trezește-te și adă-ne din provizii. Să ne umplem întâi burțile.

Karl se supuse, revenind de la barcă cu câteva pachete învelite în hârtie, unele destul de unsuroase. Își aduse și Nico pachețelul pe care și-l luase pentru drum. Dar, pe lângă modesta lui bucată de pâine unsă cu magiun negru, bunătățile pe care le scotea Karl din pachete erau de necrezut: friptură de vițel, salam și șuncă de casă, câteva cutii lucitoare de conserve...

— Hai, Karl, dă-i băiatului o bucată de friptură, dă-i să mănânce ca oamenii, îi strigă Mișu, tăios. Doar ești obișnuit cu duioșia față de copii, ce naiba! Și apoi, se pare că-l iubești pe Nico, nu-i așa?

Greu i-a venit lui Nico să-și stăpânească lacrimile! Cât îl ura pe omul acesta! Ce-avea oare cu Karl, de nu-i da pace și-l împungea cu vorba și cu privirea. Zadarnic îl îmbie Karl, așa cum sunase ordinul. Nico îl refuză, privindu-l și pe el cu o căutătură neagră. Le întoarse spatele și se apucă să mestece necăjit dumicați mari. În fața lui sclipea – de aur și de argint – Dunărea.

— Hai, Nico! Făcu deodată Mișu, după ce terminaseră de mâncat. Destul până aici! Te întorci pe lângă mal, singur. Te așteaptă acasă. Noi mai avem treburi... Te mai luăm altădată...

— Nu vreau! Nu mă așteaptă nimeni. Nu mai am mamă... și tata e dus la pescuit. Se întoarce peste câteva zile.

— Șterge-o când îți spun! se răsti deodată bărbatul.

Lui Nico i se făcu frică. „Ce-o fi având de gând omul ăsta rău?”

Dar chiar atunci Karl îi făcu semn lui Mișu. Plecară amândoi ceva mai departe. Nico îi urmărea cu privirea, însă nu desluși decât niște gesturi scurte, reținute.

— Ce vrei? Ți-am spus doar că n-avem nevoie de copil. Din cauza ta a venit după noi. O să-mi spui tot, după ce pleacă.

— Pot să-ți spun și acum, mârâi Karl. Locul e aproape, pe aici. Uite semnul. Tufișul ăla. Te cufunzi, și gata... Mi-am făcut și datoria asta către voi... Puteți să-mi dați pace...

— Aha, datoria! Mă cufund, și gata! Bine ți-ai mai făcut socoteala! Dar nu se prinde. Tu ai să te duci, să-mi aduci ce trebuie de acolo. Eu comand, nu tu.

— Asta nu! scrâșni Karl. Rămân aici. Nici nu pot să mă cufund. Mie mi-ați cerut să vă indic unde s-a scufundat șlepul. Am terminat. Și-și duse mâna spre buzunar. Dacă nu-ți ajunge, stăm altfel de vorbă…

Nico nu-i pierdea din ochi.

Mișu își făcu o socoteală scurtă, apoi zise:

— Bine, dacă e pe-așa, n-am încotro… Crezi c-am să te las din ochi? Nu, subofițer Karl. Te cunoaștem bine! Vrei să ne trădezi, cum ai făcut-o și cu Șacalul. O să-l trimitem pe băiat să cerceteze fundul apei. Se pricepe și doar ți-e prieten… Îl așteptăm amândoi aici. Și dacă ai mințit…

Karl tresări, dar Mișu nu-i mai lăsă timp să spună ceva. Se îndreptă spre băiat, căutând să-și ia un aer cât mai vesel:

— Hei, Nico, prietenul tău Karl m-a convins… ai să rămâi cu noi. Are nevoie de ajutorul tău. O să te distrezi puțin…

• 5 •

— Ce-ar fi să te cufunzi, să măsurăm adâncimea Dunării? Ce zici, Nico, o fi adâncă – uite aici, în dreptul locului unde ne aflăm?

Încercând să fie volubil, Mișu abia își putu stăpâni nervozitatea pe care i-o trăda mai cu seamă frământarea mâinilor. Din când în când, scotea câte un hohot de râs nervos, scurt, silit.

— Ha-ha! Ce faci, băiatule, ești gata? Să vedem acum cât este de adâncă apa. Uite, am să te leg peste mijloc cu frânghiuța asta. Cobori șase minute. Tragi aer mult în plămâni. Nu ieși decât când nu mai poți. Păcat că nu avem o greutate. Dar nu-i nimic. Cu puțină voință suplinim asta. Fii atent! Nu te depărta de mal, și ieși numai aici unde e frânghia. Fii atent! Când ieși, măsurăm partea umedă a frânghiei! Înțelegi cât e de simplu? Simplu ca bună ziua! Karl, tu filezi, dar să ai grijă să dai drumul frânghiei puțin câte puțin, nu însă reținându-l pe Nico. Dimpotrivă, ai grijă ca întotdeauna să aibă un avans. Sunteți gata? Gata, Nico? Nu uita să ții cât poți mai mult. Hai, să te văd cum iei aer…

Trăgând aer mult în piept, cu toată puterea de care era capabil, Nico se cufundă fără grabă, fără zgomot, ceea ce îl făcu pe Mișu să scoată o exclamație de admirație.

Se cufundase vreo doi metri; sub apă nu se mai temea de nimeni. Se opri însă și trase încet frânghia spre el, ca și când ar fi continuat să alunece spre adânc. Era curios să afle de ce barca lor nu navigase în condiții normale. N-ar fi fost om de Dunăre, dacă nu și-ar fi dat seama că, în timpul drumului până aici, toate manevrele pe care le făcuse barca lor fuseseră mai greoaie decât s-ar fi cuvenit. Simțise aceasta când luase în mână bara cârmei, și mai cu seamă atunci când, de la prova, unde stătea avântat înainte, de parcă era gata să-și ia zborul, Mișu le strigase: „La țărm, băieți, la țărm!”

Se întâmplase să-l surprindă comanda aceasta și să împingă greșit barca, exact invers, adică împotriva țărmului, spre larg. La rândul său, Karl, dându-și seama de greșeală, voise să

restabilească direcția ordonată. Vâslise, ca atare, cu rama dinspre larg, în vreme ce pe cealaltă o înțepenise adânc în apă, ca un pivot în jurul căruia ar fi trebuit să aibă loc o ușoară mișcare de rotație. Și tocmai asta își amintea Nico: cât de greu apăsase, pentru o manevră simplă, în bara cârmei. În mod normal, mișcarea bărcii ar fi trebuit să fie doar suplă și ușoară…

Înotă binișor pe sub apă, până ce zări fundul bărcii cufundat în apă. Așa cum se aștepta, găsi lipite dedesubt două umflături, care aduceau cu doi saci legați strâns.

Nu se apropie mai mult, deși ardea de curiozitate să pătrundă cu un minut mai devreme una din tainele roșcovanului. Continuă să se cufunde, năzuind să atingă fundul albiei, deși avea de înfrânt rezistența din ce în ce mai mare a adâncurilor. Trăgea necontenit după el frânghia pe care o fila Karl. Sau ar fi trebuit să o fileze, fiindcă abia dispăruse Nico, și Mișu, prin surprindere, scoase din buzunar un mic revolver, îndreptându-l spre inima lui Karl.

— Sus mâinile! Repede! Tu credeai că eu nu știu ce ai prin buzunare? Păi eu nu te scap din ochi nicio clipă, pentru că văd cine ești. Îmi dai voie să intru în posesia jucărioarei ăsteia? Lasă, nu-ți face griji! Frânghia se deapănă singură, că e de mătase… Voiai să rămâi singur pe mal, să mă vezi în apă și să-mi faci de petrecanie…

Karl părea că nu-l ascultă, și vorbele lui parcă nu-l atingeau. După ce își simți buzunarul ușurat de revolverul pe care Mișu i-l scoase cu dexteritate, își coborî brațele, fără să mai aștepte vreun ordin în acest sens. Înfățișarea lui de om obosit, prea obosit ca să mai lupte cu viața, ar fi impresionat pe oricine. Nu însă și pe Mișu, care-l preveni cu acea bunăvoință jignitoare:

— Îmi pare rău, băiatule, că n-am vreme să te mai descos puțin în legătură cu fuga ta de pe șlepul care a explodat pe aici, pe undeva. Dar să știi, față de tine nu am nicio milă. Trag la cea mai mică abatere.

— De băiat să nu te atingi!… rosti greu și apăsat Karl. Acest băiat e sub protecția mea!…

— Ha-ha-ha! râse Mișu. Ți se rupe inima de soarta lui! Te prefaci uman, după ce ai umblat – fin ca nimeni altul – cu atâtea piei de copii, în lagăre și pe front! De ce nu te-ai cufundat tu, și să-l fi lăsat să plece. Tu m-ai obligat să-l amestec!

— Liniște! țipă Karl cu un glas ascuțit, ca de femeie.

— Ești nebun? îi gâfâi în ureche Mișu.

Îl apăsă tare pe gură. Karl nu făcu nici cea mai mică mișcare. Dar se sufoca. Ochii lui bulbucați nu produseră însă nicio impresie asupra lui Mișu, care nu-l credea. Îl lăsă totuși pe iarbă, pentru că din clipă în clipă putea să se ivească Nico din apă.

Mișu se repezi la frânghie, acoperind cu trupul său pe Karl, și adresându-se febril băiatului, care tocmai apărea la suprafață:

— Ah, Nico, ești un as! Bravo ție! Dar mi se pare că n-am făcut treaba cum aș fi vrut eu. Ce-ai zice dacă te-ai mai cufunda o dată? Ai ajuns până la fund? Ai văzut ceva. Te mai duci o dată? Uite, eu te rog să te mai duci o dată. Te uiți după Karl? Mi se pare că a băut ceva. E amețit. Din pricina lui nu am certitudinea că am măsurat bine. Mișu se întoarse spre Karl, pe care-l simți mișcând: îți e mai bine, Karl? Ai să poți fila acum frânghia? Hai, băiatule, revino-ți…

Ochii săi îl sfredeleau pe Karl, îi porunceau să se supună, îl amenințau. Și Karl cedă:

— Da, da… Am să pot fila… Du-te, Nico! *Am eu grijă de tine*…

Băiatul îi adresă râsul lui strălucitor, vesel, optimist, și un mic gest de prietenie. După care se cufundă iarăși.

Nu se duse însă în adânc, ci se apropie de barcă, dându-și seama că bănuiala se adeverea: unul dintre saci fu smucit de la locul său și tras afară.

• 6 •

Lui Nico nu-i fu cine știe cât de greu să priceapă și să se familiarizeze cu tehnica de înot sub apă, cu acel costum de scufundător, pe care Mișu îl scosese desigur din sacul dispărut de sub barcă, și pe care îl punea pe el bucată cu bucată, cu gesturi largi, misterioase, ca de vrăjitor. Poate că centura era prea grea, deși era lesne să-i înțeleagă necesitatea. În spinare primi un bidon, care se fixa pe umeri cu două curelușe ca de ghiozdan. Urmă casca de cauciuc cu vizori de sticlă mari, rotunzi, și labele ca de gâscă, cu care va putea înota sub apă.

Bătu din palme fericit.

— Acum să te văd eu, băiatule, îi vorbi Mișu, întrerupt de acel râs nervos și scurt. Ai să te plimbi pe fundul Dunării ca pe bulevard! Poți respira bine când ai casca pe cap? Te cred și eu, doar aici e tehnică de înalt grad… Ha, ha. Ia să ne ocupăm puțin de instruirea ta!

Costumul era, evident, prea mare pentru un trup de copil, dar Mișu se grăbi să-l fixeze cât mai bine. De altfel, părea stăpânit de o stare de nervozitate extremă; făcea tot timpul mișcări bruște, repezite. Poate pentru că timpul înainta implacabil. Soarele era aproape gata-gata să se ivească. Se luminase. Pentru orice eventualitate, scosese undițele, să pară că au venit la pescuit.

Karl devenise doar un spectator al tuturor acestor pregătiri febrile. Când văzu labele ca de gâscă, își aduse aminte de urmele acelea ciudate, găsite pe puntea șlepului a doua zi dimineața după ce primise vizita unei „stafii”. „Așa stăteau lucrurile, deci” – își spuse, ca o concluzie la vechea sa dilemă în legătură cu Mișu; în definitiv, în noaptea aceea nu i-ar fi venit cine știe cât de greu să-și facă o voce cavernoasă, cu care să-l înspăimânte mai bine!

Locul pe care se aflau nu era departe de mormântul Șacalului. Aici, sub ape, ar fi trebuit să fie și propriul lui mormânt… Acum băiatul avea să ajungă acolo, dar trimis de Mișu…

— Așa, băiatule, în felul acesta ești prins de mine ca și copilul de mama lui, tocmai exclama Mișu, încercând încă o dată

rezistența nodului, făcut într-un inel al centurii de pe mijlocul lui Nico. Încerci acum o scufundare? Să vedem cum merge. Dă-i drumul!

Nico intră încet în apă. Se cufunda din ce în ce mai mult. Când se simți în mijlocul apelor dragi, ca în brațele unui prieten bun, o fericire fără margini îl cuprinse, încălzindu-l. Centura nu-l mai apăsa. Dimpotrivă, îi crea un echilibru nou, de care niciodată mai înainte nu se bucurase. Se lăsă în voia plăcerii, căci nimic nu-i mai stătea acum împotrivă, nicio apăsare silnică, nicio durere în globurile ochilor, niciun deget ascuțit care să i se înfigă în tâmplă. Mișcarea picioarelor, uniformă, fără efort, îl împingea ușor în jos, mai departe, tot mai departe, iar cu brațele își făcea loc înainte, ca printr-un desiș de pădure.

Sub el curgea fundul întunecos al fluviului populat din ce în ce mai mult de umbre necunoscute, de forme ciudate, care prevesteau ființe nemaivăzute. Niciodată nu ajunsese așa de adânc. Uitând de ceea ce îl lega de țărm, el începu să umble după visul lui auriu, și fiecare rază de lumină îi dădea speranța că întâlnirea multdorită se va produce dintr-o clipă într-alta…

În acest timp, pe țărm, între Karl și Mișu avu loc un dialog, care se purta cu o aparență de calm ciudat:

— Ceea ce cauți tot n-are să fie al tău… începuse Karl, cu o voce scăzută, incoloră, fără măcar să-l privească pe Mișu.

— Ce vorbești? Ai dat „deșteptarea”? îl zeflemisi Mișu. Era și timpul!

Karl vorbi mai departe, ca și când nu l-ar fi auzit:

— În fața noastră e locul unde s-a scufundat șlepul cu Șacalul. Nu mai încape îndoială. Știu ce cauți. Te-am adus unde-ai vrut…

— Așa!? Ai renunțat să mai faci pe prostul? Foarte bine! Să vorbim atunci ca doi oameni deștepți. Zicând acestea Mișu scoase cu mișcări leneșe revolverul.

— Nu mă înspăimânți cu el, ripostă Karl liniștit. N-ai niciun interes să faci zgomot pe aici. Nu îți plac curioșii, nu-i așa? Nu-mi plac nici mie. Păcat însă că n-ai fost om de înțeles. Ne puteam învoi de la început… da, ți-aș fi spus că e inutilă toată comedia asta cu reparatul cârmei, cu „legalizarea”, cu romanii și statuile, cu arta scufundării și cu alte porcării de-ale tale. Nu era nevoie de băiat. Îți spuneam unde, luai, și ne învoiam… Păcat că nu m-ai întrebat chiar atunci, în noaptea când ai venit dezbrăcat la mine. Se uită iscoditor la Mișu, dar acesta nu

protestă, recunoscând astfel tacit că bănuiala lui era adevărată. Te-aș fi informat cu plăcere că ceea ce cauți se află la loc sigur. N-ai vrut să ne înțelegem… Decât să-mi fi făcut acel rechizitoriu neghiob, mai bine… Atunci poate că ai fi aflat și te-aș fi ajutat; acum nu, pentru că ești om de neînțeles…

— Șacalule! Ești un blestemat de șacal! exclamă Mișu, înăbușit. Apoi reluă sarcastic, dar stăpânit: Foarte bine, băiatule! Să reconstituim. Te-ai folosit de explozie ca să furi… Și te-ai pus la adăpost…

— Sau mi s-a dat o misiune…

— Ai fost mâna dreaptă a Șacalului! Ai smuls tu însuți…

Karl îl întrerupse din nou:

— Am scăpat de la moarte printr-o minune, acesta e adevărul. De aceea am dorit să fac dreptate. Ceea ce aparține morților e în mormânt, așa cum se cuvine… Și dacă mi-ai fi spus limpede, atunci, ce te interesează, dacă mi-ai fi pus în noaptea aceea doar o singură întrebare…

Nu mai putu urma. Aproape în mijlocul fluviului țâșni în soare, ca o mică rachetă cenușie, cineva care nu putea fi decât Nico.

— Uite-l! exclamă Karl cu o tresărire în voce. Ne trădează cu neghiobia lui. Trage la frânghie! Poate fi văzut. Trage o dată! Și repede!

Mișu se execută, deși își dădu seama abia după aceea că de fapt Karl începuse să comande. Bombăni ceva, apoi trase de frânghie repezit, până ce Nico dispăru din nou.

— Ce idee nefericită să bagi un copil într-o chestiune serioasă! Mă mir că nu te-ai gândit la asta… Trebuia să renunț deocamdată, din clipa când am dat de el…

Nervii de comandant ai lui Mișu însă nu mai puteau suporta aerele lui Karl. Se răsuci furios spre acesta, care totuși continua să-i dea dispoziții: „Trage de frânghie, *băiatule*!” Îi imita foarte bine tonul de bunăvoință jignitoare. „Să nu ne facă Nico vreun pocinog. Adună frumos frânghia, poate să mai fie nevoie…”

Mișu își aduse aminte de discuția începută și neterminată. O reluă:

— Pe noi – îi înțeleg alături de mine pe cei care m-au trimis aici – ne interesează foarte mult caseta. În definitiv ești obligat față de capul de șacal pe care ți l-am adus, și o nesupunere în acest caz, știi ce-ar putea aduce…

— Nu mă mai amenința, că e inutil. Când mi s-a spus că va veni cineva, nu mi s-a spus și în ce scop. Dacă în noaptea aceea am fi vorbit despre casetă…

Mișu îl întrerupse nervos:

— Știu, știu, nu mai e nevoie să repeți. Trebuie să vedem care e situația creată *acum*. După câte am înțeles, caseta ai îngropat-o. Din motive de „dreptate creștinească” (?!) Vrei să „răscumperi” greșelile tale și ale altora. Te privește. Dar în casetă mai erau și alte lucruri decât rămășițele pământești ale unor victime. Pe noi acele lucruri ne interesează. Îmi arăți locul, sau dezgropi singur caseta și ne dai hârtiile…

Nu putu să continue ideea până la capăt, pentru că Nico tocmai ieșea din apă și Karl se duse să-l ajute să urce pe mal.

— Ce-a fost asta, Nico!? se răsti Karl la el, de cum îi scoase casca de pe cap. De ce ai ieșit în larg, când știai că nu e voie?

— M-am speriat, murmură băiatul, intimidat de acest Karl autoritar, care începea să semene cu Mișu. M-am speriat, repetă nesigur, privind întrebător, când la Karl, când la Mișu, care încolăcea frânghia udă.

— Povestește! îi porunci acesta.

— Am văzut ceva care…

— Care, ce? Hai, Nico, mai repede; nu avem timp de pierdut.

— Care îmi făcea semne să nu merg mai departe.

— Cine îți făcea semne? reveni Mișu la tonul lui obișnuit.

Karl îl ascultă iar ca altă dată, zâmbind duios băiatului care povestea cum îi ieșise înainte o arătare – n-ar fi știut să precizeze ce anume era – poate un moș cu plete lungi, în orice caz o arătare, făcându-i semne să nu mai înainteze, să se oprească și să se întoarcă, pentru că altfel va fi vai de el!

Îi puse mâna pe umăr, spunându-i cu blândețe:

— Păcat că nu ne-ai adus și nouă o sirenă, un moșneag ceva…

Mișu tresări, privindu-l pătrunzător pe Karl, care sub ochii lui își schimbase de câteva ori înfățișarea: fusese lup, vulpe, devorator de cadavre mici… Oamenii Șacalului! Niște animale de pradă!

Karl se apropie de el, șoptindu-i cu înțeles:

— Ai văzut? Iată unde ajungi, folosind copii cu mintea plină de basme. Pentru el, totul e joacă…

• 7 •

Logic ar fi fost să se întoarcă. Timpul nu stătea pe loc. Lui Mișu nu-i convenea că în momentul de față inițiativa era în întregime în mâinile lui Karl. Siguranța în reușita acțiunii suferise o lovitură grea. Karl nu se mai supunea comandanților lui… Era conștient că pentru el situația se complica într-un chip neplăcut. Cum va reuși să smulgă de la Karl secretul ascunzătorii? Să mai aștepte să ia legătura cu superiorii lui? Dar planul fusese bine întocmit. Nu trebuia tocmai acum să-l scape din mână.

Departe de a renunța, el ținu sub o strictă supraveghere pe Karl care, în ciuda tuturor așteptărilor, amâna plecarea. O amâna fără niciun motiv vizibil.

— De ce să ne grăbim? răspunse el la o întrebare a lui Mișu. Și-i aduse aminte ironic: Doar între cer și pământ nu suntem decât noi! E-așa de plăcut aici. Nico pescuiește liniștit, iar noi ne putem considera ca și în vacanță!

Pe Nico, în adevăr, îl condusese Karl însuși ceva mai încolo, aproape de marginea de est a tufișului, îndemnându-l să pescuiască după pofta inimii. Îi dăduse, firește, undița aceea cu băț elastic de bambus, cu care îl ademenea.

— De ce n-am simplifica noi totul? îi spuse încet Mișu. De băiat chiar că nu avem nevoie. Tu ai fi avut, dacă nu eram eu… Dar ți s-au încurcat socotelile…

— Ți-am mai spus că de el să nu te atingi. Pe un fir de păr din capul lui n-ai voie să pui mâna. Dacă e vorba să fie cineva de prisos aici, nu el e acela…

— Hei, tu! Subofițer! Ce vrei să spui?

— Nu striga, nici nu vorbi prea tare. Nu e sănătos. Uite ce vreau să-ți propun. Am să-ți arăt locul unde e înhumată caseta. Eu mi-am îndeplinit o datorie de conștiință…

— Haida-de! îl întrerupse zeflemitor Mișu, dar Karl nu-l luă în seamă; nici măcar o privire nu-i aruncă.

— Până acum îmi doream să plec, să mă reîntorc în patrie… Dar mi se pare că e mai înțelept să aștept. Îți arăt unde e caseta, dar te interesează cum faci. Mă lași în pace.

Purtaseră dialogul pe șoptite, așa că niciun cuvânt nu tulbură pe Nico, nici măcar atunci când Mișu își cam ieșise din sărite. Așezat turcește pe mal, cu ochii la pluta care juca pe valurile mărunte, Nico aștepta. Soarele se răsfrângea în miile de oglinjoare pe care le forma apa, luminând gingaș tufișul tăcut. Purtând cu sine legende, noian de răsuflări omenești, chipuri și promisiuni mirifice, Dunărea îl lua totdeauna cu sine. Clipocitul undelor mărunte în malul de pământ părea că-i aduce un mesaj din depărtate adâncuri, un mesaj cântat molcom, ca de niște aezi nevăzuți.

Ar fi vrut să fie el acela care să descopere corăbiile scufundate de lotri; să fie el acela care să repună la locul lor inițial acele minunate statui de marmură, de care-i amintise Mișu. Pe urmă să se ducă mai departe, mereu mai departe, călcând cu pași uriași pe urmele marelui său prieten fără odihnă, fluviul, care din depărtări de timp și spațiu venea, și în depărtări de timp și spațiu se ducea. Adâncul apelor îl chema, dorindu-și el să le descopere primul… întotdeauna primul!

Îl trezi la realitate glasul lui Mișu.

— Băiatule! Hei, Nico! Trezește-te!

Întorcându-se repede, îl văzu pe omul cel roșcat aplecat asupra lui:

— Ia dă-l încolo de pescuit, că am treabă cu tine. Am venit cu rost aici. Trebuie să terminăm…

Pluta tocmai se agita, semn că vreun pește îi dădea târcoale, sau mușca chiar din momeală, dar Mișu zvârli bățul în apă.

— Sus, când îți spun! îi șopti iute. Nu avem vreme de pierdut. Te duci acum la fund și cauți un șlep scufundat. Ia-ți costumul imediat…

În vreme ce Mișu îi dădea explicații rapide, Nico izbuti să vadă pe Karl trântit la pământ și legat fedeleș.

— Nu vreau să mă duc, își încercă el puterea de rezistență, dând în același timp ascultare expresiei crâncene din ochii lui Karl, ieșiți în orbite.

— Nico, îi vorbi atunci Mișu. Nu ți se întâmplă nimic, dacă te duci și faci cum îți spun. Ticălosul de colo nu poate fi lăsat singur. Trebuie să ne grăbim. Du-te! N-am încotro.

— Dezleagă-l pe Karl! spuse Nico dârz, deși îi venea să plângă.

— Nico, tu ești un băiat bun. Mi-e drag de tine și vreau să cred că înveți bine la școală. Ai un viitor mare în față. Dacă mi-ai da acum ajutor, am să fac totul pentru tine.

Mișu îi vorbea cu căldură, cu glasul scăzut, un glas schimbat, care îl ului pe Nico, pătrunzându-l ca un fior. Totuși clătină din cap. Mișu îi arătă revolverul și îl întrebă dacă știe ce e. Știa.

— Atunci e simplu. Viața lui Karl e în mâinile tale! Ai să găsești un șlep, și n-ai să faci altceva, decât ai să treci frânghia, te privește cum, ca să lași drumul marcat până la mal. Înțelegi? Să știi că sunt un om care nu obișnuiește să glumească cu lucrurile serioase. Nu ai voie să faci nimic altceva, decât ce ți-am spus. Totul repede, mă înțelegi? Du-te!

Nico își dădu drumul, ca amețit. Nu mai pricepea nimic.

Înotând în adâncuri, înțelegea că nu avea altă cale decât să joace așa cum îi cânta Mișu, deși ochii lui Karl îl îndemnau să nu se supună…

• 8 •

Nico înota spre lumea albastră a visurilor lui, pentru prima dată cu lacrimi în ochi și cu teama în suflet. Ce usturimi simțea, ori de câte ori clipea! Acum nu mai avea nicio scăpare. Era legat de Mișu prin frânghia subțire și rezistentă și, mai mult decât atâta, prin amenințarea aceea îngrozitoare: „Viața lui Karl e în mâinile tale”.

Apropiind de ochi mâinile care se transformaseră în înotătoare, băiatul le privi îngrijorat. Într-adevăr, trebuia să se grăbească. Unica lor șansă ar fi fost să găsească acel șlep. Sau altul. Îi trecu prin minte să revină la suprafață cu vreo minciună. Poate că vor scăpa în felul acesta de amenințările lui Mișu. Și dacă nu vor scăpa?

De câteva minute înota paralel cu fundul ondulat și accidentat al fluviului. Începu să se grăbească. Uneori era silit să se abată din drum, pentru că îi apăreau mereu în cale tot felul de umbre, chiar și mișcătoare, care parcă necontenit îi cereau ceva, sau îi spuneau: „Nu, nu, pe aicea nu se trece!” Nico știa că sunt plante, rădăcini, sau cine știe ce alte obiecte cufundate adânc în ape, mutate încetul cu încetul de curent – și cu toate acestea tot se temea. Domnea o lumină cenușie, obosită, uneori pâlpâitoare.

Dacă nu va găsi nimic? Îl va crede Mișu când îi va spune? Doar îi dăduse direcția în care să caute și, judecând după poziția frânghiei care îl lega de mal, se afla pe drumul cel bun. Și totuși, nu se vedea nimic deosebit. Aceleași umbre diforme care îi apăreau în cale și dispăreau pe neașteptate. O singură siluetă întunecată se arătă de neclintit în drumul lui. Inima încetă o clipă să-i bată. Ceea ce vedea semăna așa de bine cu partea dinainte a unui șlep! Numai că prova aducea mai degrabă cu un bot de balenă, îndreptat hrăpăreț spre suprafața apei.

O gaură plină cu nisip indica locul exploziei. Partea din spate a șlepului se așezase pe fund, aproape în poziție normală. Plante, rădăcini și tot felul de alte lucruri elastice se legănau într-una și într-o parte și în alta, ca niște aripioare, sau ca picioarele neverosimil subdimensionate ale unui miriapod greoi, ce înainta

trudnic în susul apei. Senzația de înaintare era cu atât mai reală, cu cât curentul îl împingea pe Nico încetișor pe deasupra punții încremenite, pe care se mai zăreau, inutile, trupurile lungi și subțiri ale unor tunuri încremenite pe vecie. Spre pupa se vedea, de asemenea, cabina șlepului. Pe aici, pe undeva, avea datoria să caute un cârlig sau un loc potrivit prin care să treacă frânghia, marcând astfel drumul spre șlepul scufundat.

În partea aceasta nu se observau efecte ale exploziei. Dimpotrivă, ușa și obloanele închise ale ferestrelor erau intacte. Ar fi vrut totuși să arunce o privire înăuntru, dar ușa nu cedă. Era complet înțepenită, deși ivărul negru se mișca ușor, de parcă se umbla în permanență la el. Încercă apoi ferestrele mici. Niciun oblon nu voi să cedeze. Erau închise pe dinăuntru. Nico cunoștea sistemul lor de fixare, dar aceasta îl ajuta prea puțin. Poate că un pic de forță i-ar fi fost de mai mult folos. Mai cu seamă că unul dintre obloane îi păru dispus să cedeze.

Dar dacă se supără Mișu? „Nu ai voie să faci nimic altceva decât ce ți-am spus!” Ei și! N-are decât! Își încordă puterile asupra oblonului care i se păru mai șubred. Își rezemă picioarele de peretele cabinei și trase cu nădejde. Totul era ca un cârlig sau o balama să iasă de la loc. Simțindu-se proiectat îndărăt, înțelese că a reușit. Reveni înotând și aprinse mica lanternă pe care o purtase prinsă până atunci de centură. Înăuntru era întuneric. Fascicolul de lumină îi arăta geamul spart de presiunea apei, după scufundare și... Tresărirea violentă care urmă îl făcu să se ferească brusc în lături. Își puse în fața obrazului cotul îndoit, ca un scut.

Nu veni însă nicio lovitură, și nimic altceva nu se petrecu; aceeași liniște deplină rămase stăpână. În răstimp însă avu răgazul să judece. Ceea ce văzuse nu putea fi în viață: ochii holbați imens asupra lui, fața umflată, cu buzele mult ieșite în afară, nu puteau fi decât ale unui mort. Da, dar „mortul” mișcase, îi făcuse semn negativ cu capul: „Nu! Nu!” Se clătinase, parcă intenționând să vină și să-i închidă fereastra în nas. Dar câte nu se mișcau în jur, sub influența curenților subacvatici! Nico încercă să se liniștească. De la oarecare distanță îndreptă din nou fascicolul de lumină al lanternei spre fereastra păzită atât de crâncen.

Nu se înșelase: în cabină era cineva. Acum se vedea din profil, parcă între timp se întorsese spre interior. Nico cunoștea multe

legende și povești, le și credea uneori, văzuse oameni înecați, și chiar încercase să-i readucă la viață pe unii. Știa că dacă cineva stă mai multă vreme sub apă nu mai poate fi reanimat cu niciun chip.

Rațiunea învingea spaima. La urma urmei ce avea el de făcut? Doar să treacă frânghia printr-un cârlig. Cât se poate de simplu. Întrebarea era dacă nu cumva Karl avea și el vreun interes aici, în cabina aceasta a morții.

Nu era de datoria lui să cerceteze mai îndeaproape?

Înfrângându-și acum sila, mai mult decât spaima, se apropie de geam și lumină interiorul cabinei. Îl cercetă pe înecat mai atent. Era un militar. Pe trupul umflat de apă uniforma încă se mai ținea, doar plesnită pe ici, pe colo. Se vedeau în schimb foarte bine petlițele negre, pe care străluceau fulgerele încremenite ale celor doi S, indicând profesia morții. Nico știa destule despre SS-iști! Deci Mișu avea legături cu ei? Ce interes urmărea? Vedea cadavrul umflat, legănându-se ca o păpușă nătângă, purtând încă la centură teaca grea a unui pistol de război. În frunte avea o gaură mică, rotundă. Atâta doar: o mică gaură rotundă. Iar în rest, cabina părea răvășită; tot ce apa putuse umfla era umflat la maximum, și tot ce putea pluti plutea la diferite înălțimi și în diferite poziții. Toată chestiunea era să aibă curajul să pătrundă înăuntru și să caute printre toate aceste lucruri, învârtite de curent în jurul cadavrului, care mereu se clătina și se răsucea fără noimă. Poate dezlega taina, poate își lămurea în chipul acesta atâtea nedumeriri.

N-ar fi fost mai simplu să agațe frânghia de un cârlig și să se întoarcă? Își aduse aminte de ochii lui Karl, care în ultimul moment parcă ar fi vrut să-i spună ceva. Nico nu mai stătu pe gânduri.

Încălecă geamul. Pătrunse înăuntru, cu o mișcare cam prea largă, ceea ce făcu să se depărteze cadavrul spre peretele opus. Porni să lumineze cotloanele din partea rămasă liberă. În cușetă se umfla salteaua de lână. Vârî mâna în spațiul de dedesubt.

Nu pierdea, firește, din ochi, mișcările cadavrului, care acum avea o tendință de apropiere de geam.

Încercă să-l împingă, creând un curent de apă potrivnic. Rezultatul fu că SS-istul o luă spre el. Căută să se dea la o parte, ajungând la celălalt perete. Dar constată că frânghia care-l lega

de mal se încurcase în picioarele din care o cizmă se desprinse fantomatic, îngrozindu-l din nou.

Înțelese că va trebui să descurce frânghia din picioarele mortului…

• 9 •

Îndată ce Nico reveni la suprafață, îi găsi pe ceilalți într-o încordare tăcută.

Mișu ceruse încă o dată lui Karl să se scufunde, după întoarcerea băiatului. „Nici mort!” își înăbușise acesta urletul, care-l sugrumase parcă.

Mișu nu putea risca să-l lase pe mal și să se ducă el sau să amâne. Nu era timp de pierdut. Karl putea să-și ia măsuri, să fugă. Îl amenințase cu pistolul, dar n-a reușit să obțină nimic, nici așa. Trebuia să se decidă.

— Nico, zise el băiatului, cu vocea scăzută, rămâi pe mal acum. Am să cobor eu. Tu să nu faci nicio mișcare. Nu-l asculta pe Karl. Știu că n-ai încredere în mine, dar ascultă-mă. Ai să pricepi mai târziu.

Nico își lăsă capul în pământ.

Fără să mai stea pe gânduri, Mișu se îndreptă spre costumul de scafandru, abia lepădat de Nico. Trupul lui atletic scânteie în ultimele raze ale soarelui. În centura de plumb, îmbrăcată în piele, îndesă într-o teacă pe măsură un cuțit scurt, de vânătoare, și plonjă.

— Dezleagă-mă! icni Karl.

Nico nu făcu nicio mișcare.

— Dezleagă-mă, nu pricepi? Doar îmi ești prieten, se rugă el din nou. Ticălosul ăsta ne vrea răul. Are să te ucidă și pe tine… Hai să fugim.

Nico șovăi. Îl muncea gândul: „Dacă Mișu, într-adevăr, e omul hitleristului ăla înecat? Ce punea la cale? Mai bine să scape și să anunțe autoritățile…”

Sigur, așa va face. Zvârli în apă, fără să mai stea în cumpănă, revolverele celor doi, și începu să-l dezlege pe Karl.

— Da, hai să plecăm, nene Karl. Să-l denunțăm! strigă nerăbdător.

— Tu să taci! îl repezi deodată Karl. Nu trebuia să te duci să cauți șlepul, și nu trebuia să-l găsești, dacă te-ai dus…

— Dar bine, era vorba de viața ta!

— Lasă-mă în pace! mai spuse Karl, privind spre apele Dunării, dar nu de-a dreptul, ci pe furiș, cu precauții, ca un șacal.

În momentul următor făcu un salt fulgerător și se aruncă în apă.

Zadarnic mai strigă Nico după el:

— Nu, nene Karl, nu!

Karl intrase sub barcă.

Mișu făcuse imprudența să nu se atingă de al doilea sac legat de fundul bărcii. Și tocmai după acest obiect umbla acuma, tremurând de nerăbdare, Karl. Din el scoase cel de al doilea costum de scufundător.

Soarele își și înfipsese primul colții de aur în culmea muntelui de dincolo de Dunăre. Deși Nico îl mai strigă o dată pe Karl, acesta se făcu a nu-l auzi. Se cufundă binișor în undele care loveau malul... Nu mai făcuse niciodată scufundări. Privea cu multă grijă fiecare umbră dintre cele care se înmulțeau în jurul lui. Se ținea de frânghie. Fumuriul albastru al adâncurilor căpăta din ce în ce mai mult nuanțele cernelii. Karl strângea cu toată puterea în mână prăselele cuțitului pe care-l găsise în lăcașul lui din centura de piele a costumului.

Era fatal ca în curând să-l întâlnească pe Mișu, care revenea dezamăgit și neplăcut impresionat de tot ce văzuse în șlepul descoperit de Nico. Creierul acestuia era muncit de presupuneri și de planuri, pentru că nicio clipă nu renunțase la proiectul de a pune mâna pe caseta Șacalului.

Deși înainta fără grijă, avu totuși un moment de șovăială. Observă, în jocul de umbre din fața lui, o siluetă care nu putea să fie decât a unui om. Atunci își aduse aminte de celălalt sac și de primejdia pe care putea să i-o aducă. Înțelese că Nico fusese tras pe sfoară de Karl, și-l eliberase. Bănuise de la început că e primejdios să-i lase pe mal, dar nu mai putea da înapoi. Era acolo, și trebuia să ia caseta cu orice preț, să pună mâna pe documente.

Scoase din centură cuțitul scurt, care fulgeră palid în umbra din ce în ce mai albastră.

Făcu imediat o mișcare în lături, ca să nu se lase surprins, ci să surprindă el.

Dar și celălalt era atent; îl văzu bine atacând, și astfel izbuti să se ferească de arma lui ucigașă. Se răsuci pe spate. Îi veni lui

Karl, apoi, în coastă. Dar Karl se repezi asupra lui ca un rechin. Cu o forță neașteptată, Mișu se dădu mai la fund. Karl îl urmări.

Mișcările bruște ale luptei din adânc stârneau o volbură fină de nisip, care le îngreuna vederea. Mișu încerca să împingă lupta spre suprafața apei. În acest scop, loviturile sale erau mai mult îndreptate spre bretelele care susțineau bidonul cu oxigen al lui Karl. Acesta, la rândul lui, ataca năprasnic. Strângându-se ca un arc pe fundul solid al fluviului, el se destinse cu putere. Țâșni ca o viperă spre celălalt, spre inima lui, cu cuțitul întins, implacabil.

În albastrul apei apăru o dâră mai întunecată. Mișu sângera. Karl îl atinsese în regiunea pieptului, dar nu adânc.

Deși cele două forțe angajate în ciocnirea subacvatică păreau să fie de aceeași putere, lupta părea totuși inegală, din pricină că Mișu opunea un calm prudent furiei crescânde a lui Karl.

Atitudinea lui Mișu se explica în felul următor: ajunsese la șlep, scotocise cabina și nu găsise caseta – să fie acesta un semn că adversarul său, Karl, o îngropase totuși, așa după cum susținuse ultima dată? În acest caz, Mișu nu avea niciun interes să-l ucidă pe Karl. Karl însă avea toate motivele să termine cu Mișu, și încă în cât mai scurt timp! De aceea se repezea cu cuțitul întins înainte, din ce în ce mai primejdios. Mișu nu se mulțumea numai să pareze; ataca și el, dar fiecare mișcare a lui era subordonată țelului de a împinge bătălia spre mal și spre suprafața apei. În ciuda usturimilor pe care i le dădea rana de la piept, el nu-și pierdea luciditatea. Karl ataca dezlănțuit, lăsându-se tras în cursa pe care i-o întindea Mișu. Mâna lui înarmată devenea însă din ce în ce mai primejdioasă.

Mișu, în schimb, lovea premeditat. Pe lângă faptul că îl atrăgea spre mal, urmărea totodată să taie curelușele care țineau bidonul cu oxigen în spinarea lui Karl. Norocul lui Karl era că făcea mișcări prea dezordonate, așa că lui Mișu îi venea greu să-și atingă ținta cu precizia pe care o dorea.

Karl îi urmărea cu asiduitate inima, numai inima, mai cu seamă inima. Făcu un ocol larg. Încerca mereu să-i vină lui Mișu în spate.

Pe Mișu îl ajuta însă faptul că mai făcuse exerciții subacvatice; se putea mișca mai ușor, ceea ce îi permitea să scape de loviturile directe. Încerca tot felul de stratageme. De exemplu, se lăsă greu la fund, până ce picioarele i se înfundară în mâlul

albiei, își adună trupul, după care se destinse, împingându-se puternic de solul tare. Karl tocmai venea pe la spate. Țâșnind spre el, Mișu îl lovi cu capul în bărbie. Fu ca o lovitură de box. Karl, amețit, se retrase. Mișu și-ar fi putut fructifica lovitura, dar constată că i se îngreuna respirația. Nu înțelese de la început de ce. Își pipăi rana de la piept, dar în afară de usturimi și împunsături dureroase nu simți nimic altceva. Ce se întâmpla cu el?

Nu avu timp să reflecteze prea mult la situația lui, căci Karl îl atacă iarăși.

• 10 •

De pe mal, Nico încerca să înțeleagă ce se întâmpla sub suprafața de un luciu mai al Dunării, peste care lumina zilei se prelingea. Își închipuia ciocnirea cruntă dintre cei doi, și tare ar fi vrut să știe unde avusese loc întâlnirea dintre ei. Poate chiar lângă cabina șlepului scufundat, în prezența acelui martor mut pentru totdeauna, cadavrul SS-istului mort de mult?

Pentru că nu putea interveni nicicum, juca tontoroiul pe mal, ca și când l-ar fi cuprins frigul; era însă numai din pricina nerăbdării și zbuciumului dacă făcuse bine ceea ce făcuse. Îi veni în minte să-și arunce hainele de pe el. Rămase doar în costumul de baie, gata pregătit să sară în apă, dacă va fi nevoie.

Soarele, care se ridica peste bariera înaltă a munților de la apus, parcă trăgea după sine, ca pe-o trenă nevăzută, căldura.

Mișu respira din ce în ce mai greu, luptându-se pe de o parte cu furia dezlănțuită a lui Karl, și pe de altă parte cu temerile sale: dacă i se va termina aerul?

Karl îi era superior acum și din acest punct de vedere. Înțelegând însă că nu-i mai rămânea mult timp ca să reziste, Mișu își înteți atacurile. Reuși să taie una din bretelele de la bidonul lui Karl, dar cu asta treaba era făcută abia pe jumătate. Karl îi înțelese tactica și se repezi fulgerător asupra adversarului său. Mișu abia izbuti să se ferească din cale. Cuțitul îi trecu pe lângă umăr.

Dar imediat apoi avu întreaga spinare a lui Karl în față, fără apărare. Ar fi putut înfige cuțitul până în prăsele. Într-o situație asemănătoare, Karl n-ar fi șovăit nicio clipă; el însă căută numai cureaua cealaltă a bidonului. Ar fi reușit poate, dacă celălalt, dându-și seama de primejdie, nu s-ar fi răsucit brusc, punându-l din nou în bătaia cuțitului.

Mișu abia mai putea vedea. Îl făcu atent doar sclipirea stinsă a lamei îndreptată spre pieptul lui.

Nu mai avea aer!

Trebuia să ajungă neapărat sus. Înotă cu gesturi desperate, să iasă din zona primejdioasă. Țâșni apoi spre lumină. Lumina

aproape că-l orbi. Își smulse casca de pe cap, adunând aer mult, cu gura lacomă, larg deschisă. Se cufundă imediat, căci pericolul de dedesubt se făcuse dublu. Karl l-ar fi putut spinteca foarte ușor și foarte simplu.

Într-adevăr, chiar venea spre el cu cuțitul întins. Nu mai avea casca acum, și nimic altceva nu-i mai stătea în puteri lui Mișu, decât să se bazeze pe propria rezistență a plămânilor lui. Ținea ochii larg deschiși, chinuit de dureri ascuțite în globurile ochilor. Avea grijă să nu se cufunde prea tare, ci doar atât cât să se apere de loviturile mortale pe care i le pregătea Karl. Respingându-l, înota fulgerător spre aer, se reîntorcea și, în acest efort, atacat din ce în ce mai rapid, simți că-și pierde din mână arma.

Karl căuta acum să-l tragă tot mai adânc.

Se repezea din ce în ce mai decis să-l ucidă, și Mișu înțelese că era pierdut. Creierul i se făcuse tot mai greu. Privirea nu mai avea putere. Nu-și mai putea stăpâni nervii și, ieșind încă o dată la suprafață, lansă, cât îl mai lăsară puterile, un strigăt prelung de ajutor. Un singur sunet pluti pe Dunăre și se sparse de stâncile încremenite și de munții din jur.

De cum îl văzuse prima dată, Nico sărise în apă. Acum înota cu o putere de care niciodată nu se crezuse în stare. Cu toate acestea i se părea că se apropie extraordinar de încet de locul unde se dădea lupta între stihii. Capul roșcovan al lui Mișu dispăruse sub apă. Sunetul acela sinistru, pe care-l scosese din gâtlejul uscat, se topise de mult, ca un abur. Unde trebuia să ajungă? În jur, fața mișcătoare a apelor se legăna pustie. Niciun semn, niciun indiciu. Întorcând privirea spre mal, încercă să se orienteze. Dar privirea străbătea destul de greu prin fumegările albăstrii, tulburate de luptă. Încremenirea naturii înconjurătoare părea definitivă, ca și când ar fi ajuns într-un alt timp, cu totul necunoscut și misterios...

Nico făcu un salt scurt, cufundându-se chiar în clipa când un zvâcnet ușor al apelor îl atinse. Înaintă cu ochii deschiși, primind în obraji o mișcare de curenți subacvatici.

Se cufundase în clipa când Mișu, adunându-și rezervele de forță, reușise să mai iasă o dată la suprafață. Când căscă gura trăgând cu sete, nu mai era sigur dacă adună aer sau apă.

Nico zări prin orizontul opac de sub apă foarfecele unor picioare care băteau dezarticulat și totodată un trup ca de țipar care se repezea înainte…

Revenind sub apă, Mișu își dădu seama că avea acum doi adversari. Ar fi vrut să facă un semn către Nico, dar Karl se apropia cu cuțitul în mână. Nu avea altceva de făcut decât să se ferească. Cu un spasm supraomenesc se dădu pe spate, înotând apoi cu capul în jos, spre adânc. Simțind pământul sub picioare, se adună ca un arc și-și făcu vânt. Urechile începuseră să-i zvâcnească rar, dureros. În curând va fi la suprafață. Va putea lua iarăși aer. Se înălța cu viteză.

Lovitura pe care o simți în moalele capului fu amortizată de presiunea apei. Dar își dădea seama că împinge pe cineva în sus. De cum ajunse la suprafață se feri cu repeziciune. La câțiva metri de el se afla Karl. Îi vedea ochii injectați, plini de ură, în dosul sticlelor rotunde ale vizorilor. Era convins că se va repezi din nou asupra lui. Acum va veni lovitura mortală. Mișu aproape că se resemnase să o primească… Doar o clipă; în următoarea clipă se revoltă atât de puternic, încât fu gata să se repeadă din nou asupra lui Karl.

Atunci însă își dădu seama că între ei se afla Nico. În secunda următoare observă că nici Karl nu mai avea în mâini cuțitul. Și abia pe urmă pricepu că Nico le spunea repede ceva…

• 11 •

Așteptau pe mal. Karl dăduse costumul de scufundător lui Nico, care se dusese din nou în adâncul apelor, după casetă. Povestirea lui îi uluise, deși nu avuseseră vreme să o judece cu de-amănuntul. Contrar dispozițiilor date de Mișu, băiatul scotocise cabina Șacalului, găsise caseta și, bănuind că ea e motivul disensiunilor dintre Karl și Mișu, o luase și o ascunsese în altă parte.

Cum trecuse atâta vreme de când porniseră expediția, Mișu hotărâse să-l trimită pe băiat după casetă. Nu mai avea ce face.

Firește, Karl redevenise drăgăstos și atent față de Nico, dar Mișu nu putea încă să intervină, să dea nicio explicație. Trebuia să-l supravegheze pe Karl, care era din ce în ce mai primejdios.

Se reflecta pe ape o lumină albăstrie, ireală parcă în stare să încălzească și o inimă de piatră. Dar cei doi de pe mal nu aveau ochi s-o vadă și sensibilitatea să o primească. Ei se pândeau reciproc, plănuind cum să se extermine unul pe celălalt în timpul foarte scurt, de câteva minute numai cât urma să lipsească băiatul dintre ei.

Abia se șterseseră, deci, de pe fața apei cercurile lăsate de scufundarea lui Nico, și Karl, cu un salt scurt, apucă una din vâslele bărcii, repezindu-se asupra lui Mișu. Alte arme nici nu mai erau, căci atât revolverele cât și cuțitele zăceau pe fundul fluviului; Mișu însă nu avea nici măcar o vâslă, așa cum avea Karl. Era nevoit să se bată cu mâinile goale. În primul rând trebuia să se apere de loviturile pe care Karl le împărțea cu repeziciune; vâsla făcea aerul să vâjâie. Lui Mișu îi trebuia multă agilitate, ca să se ferească de arma primejdioasă care se abătea asupra lui.

Însă, oricât de abil reuși să pareze prima serie de lovituri, cedând terenul pas cu pas, era logic că în acest fel nu va putea rezista multă vreme. Afară de asta, Mișu nu era omul care să se lase cu una, cu două.

Împiedicându-se de un bolovan, el căzu pe spate. Se răsuci imediat ca un șarpe, căci Karl dădea năvală. Izbind cu sete,

acesta simți lemnul vâslei vibrându-i între degete ca o vergea de oțel.

În clipa următoare o simți mai ușoară. Și până să-și dea seama ce se întâmplase (îl omorâse pe Mișu sau îl rănise numai?) se pomeni în ochi cu un pumn de nisip. Lovit în umăr, Mișu avusese prezența de spirit să se apere astfel. Apoi luase inițiativa. Adună cu repeziciune partea din vâsla ruptă și căzută pe jos, parând imediat o nouă lovitură. Orbit, Karl învârtea nebunește în jurul său capătul de lemn care-i mai rămăsese.

Arma lui devenise acum mai primejdioasă, pentru că ruptura lemnului se isprăvea într-un vârf ascuțit, aproape ca de lance. Ghinionul lui că nu vedea încă decât tot ca prin ceață. Nu-și dădu astfel seama de avantajul armei sale și de faptul că celălalt nu se putea bate decât cu o mână. Cealaltă îi era imobilizată. În același timp, mișcările lui dezordonate îl sleiau. Totuși, ideea că în curând caseta va fi a lui, îi insufla puteri noi.

Acum, Mișu dorea să termine cu Karl cât mai repede; în orice caz, înainte de a reveni la suprafață Nico. Poate că văzându-l pe Karl încleștat într-o nouă luptă, va arunca pentru totdeauna în valuri prețioasa casetă. Gândul îi dădea forțe nebănuite – și ca să lovească în continuare, și ca să-și înfrângă durerea umărului lovit. Îl pândea pe Karl din ce în ce mai conștient că trebuie să-l lovească decisiv.

•

— Așa, Nico, acum o să stai liniștit, să mă asculți.

— Nu vreau. Ești un om rău. Ce ai avut cu Karl? Ce te leagă de hitleristul ăla din șlep?

— Ascultă-mă, Nico, și judecă pe urmă. O vezi? urmă Mișu și-i arătă caseta. Iată ce păzea Karl. Karl e omul hitleriștilor, nu eu. Într-adevăr, cu totul întâmplător el a lipsit de pe șlepul Șacalului, când acesta s-a scufundat. Dar el cunoștea taina casetei, și de aceea nu l-a răbdat inima să se retragă mai departe de convoiul de șlepuri hitleriste. A rămas aici, cu acte false, să pună mâna pe ea. Pe documente și bijuterii. În planurile lui nebunești, de a ajunge la șlepul scufundat, a mizat și pe tine, pe pasiunea ta pentru înot și scufundări spectaculoase. Te antrena în acest scop, lăudându-te și făcând-o pe sentimentalul. Se poate totuși ca în el să fi tresărit și unele simțăminte umane, totuși nicio clipă nu și-a pierdut din vedere țelul. De asta trebuie să fim siguri!

Mișu privi îngândurat caseta, pe care n-o deschisese nimeni încă.

— Se găsește aici, continuă cu alt ton, sinteza dintre violența oarbă a unui război nesăbuit și nedrept și lăcomia de cea mai joasă speță. Tot ce e aici, nu e doar aurul pe care-l râvnea Karl, ci rămășițele triste ale unor victime, ale unor cadavre jefuite de niște șacali înfiorători, de fasciștii care ne-au cotropit și nouă țara. Nu, Nico, n-am să-ți arăt ce e înăuntru. Ochii tăi să rămână limpezi pentru totdeauna! Acum, despre *Mișu*. Iată ce s-a întâmplat pe șlep în ziua exploziei: Mișu a venit la cel care era supranumit Șacalul. Îți mai amintești de gaura din fruntea Șacalului?

Nico revăzu fantoma sinistră din cabina de sub ape. Făcu un semn afirmativ cu capul.

Arătând spre casetă, cel care fusese până atunci „Mișu” continuă:

— Mișu nu știa nimic de aur. El trebuia să preia niște documente de spionaj. Înțelegi? Dar Șacalul își apăra aurul. Mișu l-a amenințat cu revolverul. Șacalul i-a arătat butonul care putea să arunce totul în aer. Atunci, Mișu l-a împușcat. Muribundul, fie că și-a adunat ultimele puteri, fie că a căzut pe buton, fapt este că Mișu a văzut ce se întâmplă și a mai avut doar timpul să sară înainte de explozie. El umbla după actele acelea, trimis de tovarășii lui... Se dădeau luptele de eliberare, și Mișu era printre cei mai de încredere oameni ai noștri.

Nico îl privea cu ochi mari, întrebători, pe „Mișu”.

— Firește că toate astea le știu de la Mișu însuși, urmă omul; cu el am făcut un „schimb de experiență”, după ce l-a vizitat pe Karl noaptea, în chip de fantomă. Am venit în locul lui.

— Atunci, cine ești? întrebă gâtuit Nico.

Zâmbind cu blândețe, „Mișu” spuse în loc de răspuns:

— Greu îi vine unui om să se prefacă, și încă în chipul ăsta. Te rog să mă scuzi pentru tot ce ți-am făcut zilnic. Am vrut să te îndepărtez. Nu-s pentru copii treburile astea. Ba m-ai și încurcat! ... Dar Karl – șacalul ăsta prefăcut – te ademenise, să te folosească el cumva, să-i aduci caseta, să ne-o ia înainte, să fugă. Și n-am mai avut încotro. Oricum, până la urmă, fără să știi, tot m-ai ajutat să pun mâna pe casetă.

— Nu, nu-i adevărat. Mai mult ți-am pus piedici, n-am știut, făcu Nico rușinat. Dumneata ai vrut să mă aperi, și eu... Dar de

ce a trebuit toată povestea asta? De ce nu l-ați prins pe Karl… Puteați afla de la el, și ați fi luat caseta, fără să-ți pui capul în primejdie.

Omul zâmbi:

— Ești încă un copil. Nici mort, Karl n-ar fi destăinuit nimic. Pentru el ar fi fost totuna ce i se întâmpla, dacă era dezvăluit de noi. De asta a trebuit să mă dau drept unul dintre superiorii lui, și să forțez lucrurile în felul acesta. Ăștia nu se dau în lături de la nimic. Mai ales când sunt încolțiți. Ai învățat și tu și-oi fi auzit de la părinți destule.

— Da, știu, răspunse Nico, cu ochii sclipindu-i încă de emoție. Asta era deci una din comorile ascunse în adâncurile Dunării, despre care vorbeai… caseta.

Tăcu un moment, furat de gânduri, apoi se lumină deodată:

— Dar povestea cu statuile acelea e tot adevărată?

— E o legendă, băiatule; cine știe? Atâtea comori ascunde Dunărea, că ar merita, zău, să se ocupe cineva de ele. Poate vei fi tu acela… Eu în niciun caz, pentru că am alte treburi…

Și Nico privea lung Dunărea pe care alunecau pâlpâiri de lumină. Dunărea se cufundase în liniște.